

HOOFDSTUK 1

Tegen de tijd dat ik drieëntwintig was, zou ik echt iemand zijn.

Ik zou carrière maken. Ergens goed in zijn. Gelukkig zijn.

Maar in plaats daarvan zit ik, minder dan twee maanden voor mijn drieëntwintigste verjaardag, samen met mijn moeder Annabel in een cafeetje om 'bij te praten' onder het genot van wafels en sapjes, want ik ben werkloos en heb niets beters te doen op een gewone dinsdagochtend.

De wafels zijn trouwens biologisch, en het sap is geperst van biologische vossenbessen, een bespottelijk Scandinavisch besje dat wordt geroemd vanwege de antioxidanten. Dit is Brooklyn, waar onbekend juist bemind maakt. Persoonlijk heb ik geen probleem met sap uit een pak of lekkere volvette Coca-Cola, maar ieder z'n meug, toch?

En natuurlijk struikelt de ober – die Annabel al twee keer heeft afgebekt – als hij komt aansnellen met de kan om ons bij te schenken, en boem. Een hele plens vossenbessensap over me heen. Nu ben ik dus drijfmat. De climax van een gezellige (niet dus) ochtend.

Hij schaamt zich dood. 'O nee! Het spijt me heel erg, ik haal snel een doekje...'

'Die fooi kun je op je buik schrijven!' Mijn moeder is woedend.

'Overdrijf niet zo,' val ik haar in de rede. 'Hij deed het niet expres.'

‘Maar je topje is naar de maan!’

‘Ik was er toch op uitgekeken.’

‘Ik begrijp niet waarom je altijd in dit soort idiote tentjes wilt afspreken.’ Jezus, wat is ze in een slecht humeur. Haar telefoon gaat. ‘Bethany! ... Nee, schat, ik ben nog steeds met Angelique. Ergens in Brooklyn. Ik weet het, ik weet het...’

De ober heeft tranen in zijn ogen, is koortsachtig aan het betten en fluistert: ‘Ik vind het echt heel erg. Ik ben zo nerveus dat ik de hele tijd knoei. Dit is mijn eerste baantje als ober.’

‘Geen probleem, joh,’ fluister ik terug. ‘Huil nooit om iets wat niet om jou huilt.’

Zijn gezicht klaart op. ‘Wat een geweldige levensfilosofie! Mag ik die citeren?’

‘Je mag hem hebben. Laat maar een paar t-shirts drukken. Of een bumpersticker. Doe eens gek.’

Hij begint te giechelen. ‘Wat ben jij grappig, meid. Ik ben Adrian.’

‘Angie.’

Annabel hangt op en knippert naar me totdat Adrian weggaat. Ze knippert met haar ogen als ze zich ergert. Vriendschap sluiten met de ober is typisch iets wat haar ergernis zou wekken. ‘Zo. Ik heb nieuws voor je. Je vader en ik gaan scheiden.’

Wat?

Dus dáárom is ze helemaal uit Boston gekomen om mij te zien? Ik ben zo geschokt dat ik geen woord kan uitbrengen. Ik staar haar alleen maar aan, met een half gekauwde hap wafel in mijn mond.

‘Alles is al geregeld.’ Ze controleert haar glas op lipstickvlekken. ‘De papieren zijn getekend, alles is rond.’

Nu pas slik ik. ‘Jullie gaan... scheiden?’

‘Dat komt toch niet helemaal als een verrassing, als je bedenkt wat hij door de jaren heen heeft uitgespookt? En je bent te oud om pappies kleine meisje te zijn, dus ik begrijp niet waar je je druk om maakt.’

‘Aha.’ Ik pak een sigaret en steek die, niet brandend, in mijn mondhoek. Ik vind sigaretten rustgevend. (Ja, ik weet dat roken slecht voor je is.) ‘Jullie gaan scheiden. Super.’

Mijn moeder knippert weer met haar ogen. Prinses Diana heeft

grote invloed gehad op haar ideeën over maquillage: vet aangezette marineblauwe eyeliner. *Ze gaan scheiden*, spookt als een kapotte grammfoonplaat door mijn hoofd. Waarom heeft mijn vader het me niet verteld?

Annabel schraapt haar keel. 'Jij hebt het uitgemaakt met Mani, heb ik begrepen? Dus je bent weer single?'

Ik geef geen antwoord. Vorig jaar ben ik zo stom geweest om haar in een vlaag van totale verstandsvbijstering te vertellen over de jongen op wie ik verliefd dacht te zijn. Kort voordat hij me dumpte.

'Ongelukkig in de liefde, dat geldt voor ons allebei,' vervolgt ze onverstoord. 'Misschien kunnen we een keer samen op mannenjacht gaan, hmm? Hoe is het met Pia? Zullen we een keer met z'n drietjes een meidenavondje doen?'

Secondelang staar ik haar aan. Ze is niet goed bij haar hoofd.

Zodra ze naar de wc gaat, maak ik oogcontact met Adrian en mime ik het internationale schrijven-in-de-lucht-gebaar voor: 'De rekening graag.'

Hij draaft naar me toe. 'Nogmaals sorry! Jullie hoeven niet te betalen, ik...'

'Doe niet zo mal,' val ik hem in de rede. Ik overhandig hem een biljet van vijftig dollar terwijl ik ga staan en mijn jas aantrek. 'Ik hoef geen wisselgeld. De fooi is voor jou.'

'O, Angie, bedankt!' Adrian kijkt alsof hij opnieuw in tranen gaat uitbarsten, maar dan betreft zijn gezicht. 'Wacht eens, gaat het wel?'

Ik knik maar kan hem niet eens aankijken, anders ga ik grienen, eerlijk waar. Ik wil alleen zijn.

Ik ga weg als mijn moeder nog niet terug is van de wc. Ze vindt haar hotel in Manhattan heus wel terug. Mijn moeder is Engels, woont het grootste deel van het jaar in Boston, en haar enige ervaring in New York heeft ze opgedaan in het jaar dat ze hier heeft gewoond, in de Upper East Side, toen ze mij kreeg. Tijdens haar zwangerschap werd ze zo dik dat ze het appartement na mijn geboorte weigerde te verlaten, uit angst dat ze iemand zou tegenkomen die ze kende. Ik schijn de zon pas te hebben gezien toen ik vijf maanden oud was en zij de kilo's weer kwijt was. En dat, lieve

vriendinnen, is in een notendop hoe Annabel het moederschap opvat.

Zodra ik buiten ben, steek ik mijn sigaret aan. Dat is beter. Het is eind februari en stervenskoud, maar ik heb het lekker warm. Ik draag de bontjas van mijn overleden grootmoeder, die ik toen ik zestien was binnenstebuiten heb gekeerd en met de hand in een oude legerjas heb genaaid.

Ze gaan scheiden.

Nou ja, eindelijk, toch? Mijn vader is nou niet bepaald een modellechtsgeenoot geweest. Niet dat zij al die dingen weet. Ik vraag me af of hij het haar nu zal vertellen. Waarschijnlijk niet. Waarom zou je slapende honden wakker maken als de put toch al is gedempt – of hoe je dat ook zegt. Vluchtig overweeg ik hem te bellen. Maar wat moet ik dan zeggen? Gefeliciteerd? Gecondoleerd? Ik kan beter wachten totdat hij mij belt.

Maar hoe gaat dit eigenlijk? Ik bedoel, waar vieren we volgend jaar Kerstmis? Hoe gaat echtscheiding in z'n werk als je kind volwassen is? Ze kunnen geen ruzie maken over de voogdij of bezoekrecht en dat soort dingen. Toch? Houdt ons gezin dan gewoon op te bestaan?

Toen ik klein was, logeerden we met Kerstmis altijd bij mijn grootmoeder in Boston. Ik haalde mijn kerstkous altijd leeg op het bed van mijn ouders, tussen hen in. Zij dronken koffie en ik warme chocolademelk en we aten krentenbrood met boter. Ik haalde de cadeautjes een voor een uit de kous. Zij waren net zo enthousiast als ik en we vroegen ons altijd af hoe het kon dat de Kerstman precies wist wat ik graag wilde hebben en hoe het hem toch lukte om op één avond bij alle huizen op de hele wereld langs te gaan. Niks bijzonders, durf ik te wedden, maar er gaat een gelukkige golf van warmte door me heen als ik eraan denk. Het voelde gewoon... goed. Ik kan me dat gevoel van geborgenheid en saamhorigheid nog herinneren.

Nu kan ik me niet voorstellen dat ik dat gevoel ooit nog zal ervaren. Er zit een groot gat in mijn binnenste waar dat gevoel vroeger zat.

Misschien moet ik eindelijk een keer volwassen worden. Ons gezin voelt al heel lang niet meer goed. Bovendien ben ik drieëntwintig, de leeftijd die, althans voor mij, altijd een mijlpaal is geweest,

de leeftijd waarop je Volwassen hoort te zijn. Het is het einde van de nonchalant ongeborstelde haren, het behaloze tijdperk, het la-di-da ik ben net afgestudeerd, woefwoef, en het begin van de lingerie-setjes, de ziektekostenverzekering, de carrière en de serieuze relatie. En al die dingen zijn nog lang niet in zicht. In de verste verte niet.

Ze gaan scheiden.

Ik pak mijn telefoon en bel Stef, iemand die ik ken. Een rijkeluiszontje met een hele hoop slechte vrienden en lekkere drugs. Hij doet altijd leuke dingen. Maar vandaag neemt hij niet op.

Ik woon samen met vier andere meisjes in een oude *brownstone* die Rookhaven heet, in Carroll Gardens, een deel van Brooklyn in New York City. Ik zou heel graag in Manhattan willen wonen, maar dat kan ik niet betalen. Mijn beste vriendin Pia heeft me hier na ons afstuderen aan een goedkope kamer geholpen.

Eerst dacht ik dat ik niet lang zou blijven, maar het is zo'n huis waar je je al snel thuis gaat voelen. Wat de inrichting betreft is het net een goedkope tijdmachine, maar ik woon hier nu sinds vorig jaar augustus, en inmiddels vind ik zelfs dát er leuk van. Wat voor nare dingen kunnen er nou gebeuren in een keuken die al eeuwen naar vanille en kaneel ruikt?

Ik laat mezelf binnen en loop de trap op naar mijn kamer. 'Is er iemand thuis?'

Geen antwoord. Verbaast me niet. Iedereen is aan het werk. Tot een paar weken geleden werkte ik als een soort freelance PA voor Cornelia Pace, de verwende dochter van een of andere socialite die mijn moeder kent. Het kwam erop neer dat ik haar boodschappenmeisje was (stomerij, kleren op maat maken, recepten voor Xanax ophalen bij de apotheek) en dat zij me geld gaf als ze eraan dacht. Cornelia is nu in Europa om te skiën, iets van een maand of zo. Ze zei dat ze me zou bellen als ze terug is. Ik heb genoeg geld om het tot die tijd uit te zingen. Hoop ik.

En nee, ik bedel niet om geld. Mijn ouders betaalden de huur toen ik hier vorig jaar kwam wonen, en ze hebben me altijd een royale toelage gegeven, maar even onder ons, daar hebben ze het geld niet meer voor. De afgelopen jaren liep het fout met een aantal investeringen, en met Kerstmis vertelde mijn vader me dat ze zo

ongeveer aan de grond zitten. Ik flipte echt totaal. Ik had hem nooit eerder zo verslagen gezien, en ik kan hem niet meer financieel tot last zijn. Zeker niet gezien het nieuws dat mijn moeder me net heeft verteld. Ze gaan scheiden...

Vind jij een leeg, koud, grijs huis om twee uur 's middags in februari, met niets te doen en geen vriendje om mee te appen, ook een van de meest deprimerende dingen in het universum? Ik wel. Het voelt alsof ik al mijn hele leven koude tenen heb.

O, wat ben ik aan vakantie toe. Ik wil zand onder mijn voeten en een strakblauwe lucht en de warme zon op mijn huid en dat euforische verrukkelijke tintelgevoel wanneer je in zee duikt en het koele water over de bovenkant van je hoofd spoelt. Ik snak ernaar. We hadden fantastische vakanties toen ik klein was. Mijn vader leerde me zeilen en vissen, en Annabel maakte zich een paar weken lang niet op en liet haar haar voor wat het was. Dan waren we bijna het ideale gezinnetje.

Ik laat me op mijn bed vallen en kijk om me heen. Kast, laden, een boekenplank met oude nummers van *Women's Wear Daily* en de Italiaanse *Vogue*, een oud houten bureau met mijn naaimachine erop en rommelige stapels tekeningen en foto's en kleren die overal rondslingeren. Vooral op de vloer.

Kleren zijn alles voor me, maar niet op een pretentieuze, labelgeile manier. Ik hou echt net zoveel van H&M als van Hermès (en mijn enige Hermès was trouwens een cadeautje van een ex). Ik vind niets zo leuk als kleren maken – of kleren ontwerpen of aan kleren denken of bedenken hoe ik mijn bestaande kleren, mijn toekomstige kleren, de kleren van mijn vriendinnen, en soms, eerlijk is eerlijk, de kleren van volslagen vreemden uit elkaar kan halen en op een andere manier weer in elkaar zetten. Ik kan echt uren voor me uit staren en daarover nadenken.

Als ik dagdroom over kleren, schijnt mijn gezicht een soort afwezige uitdrukking te krijgen, zo van *fuck off*.

Ik vraag me af hoeveel van mijn problemen het gevolg zijn van het feit dat ik overkom als een überbitch, terwijl ik in werkelijkheid helemaal geen onaardige dingen denk.

Met een zucht steek ik mijn hand uit naar de vaste verzameling op mijn nachtkastje: de Harlequin die ik aan het lezen ben, een zak-

je M&M's, een pakje sigaretten en een fles Belvedere-wodka. Ik lees veel romannetjes, mijn geheime ondeugd. Maar vandaag heb ik daar niet genoeg aan. Het enige wat ik wil – nee, nódig heb – is vergeten wat er allemaal mis is met mijn leven. Ik moet vluchten uit de werkelijkheid.

En ik weet precies hoe ik dat moet doen.

Proost op mezelf.

HOOFDSTUK 2

‘Hoe gaat-ie, dames?’ Ik been de keuken binnen en wriemel met mijn vingers.

Het is net zeven uur geweest en iedereen is weer thuis. De meisjes zitten allemaal op hun vaste plek. Pia is haar vriend aan het appen, Madeleine leest *The New York Times*, Julia beantwoordt e-mails op haar BlackBerry en eet pasta, en Coco is iets aan het bakken. Zo productief. La-di-da.

‘Angelface!’ roept Julia. ‘Je bent precies op tijd. Laten we een spelletje spelen.’

Julia is de luidruchtige, sportieve, hardwerkende trainee bij een bank, vroeger voorzitter van een dispuut, high five voor en high five na. Weet je wat voor soort meisje ik bedoel? Volgens mij springen haar haren spontaan in een zwierige paardenstaart als ze ’s ochtends uit bed stapt. In het begin boterde het niet zo tussen ons, maar inmiddels vind ik haar supercool. Ik kan met haar lachen. Misschien doe ik er gewoon heel lang over om mensen te leren kennen. Of andersom, dat kan ook.

‘O, je bent in een speelse bui.’ Ik steek mijn hand uit naar het pak kaarten dat altijd op de koelkast ligt. ‘Dan zal ik je maar een goede beurt geven.’

Julia snuift van het lachen. ‘Uit jouw mond klinkt alles obscene.’

‘Alles is obscene,’ antwoord ik. ‘Als je het goed doet.’

‘Wat zit er op je truitje?’

‘Vossenbessensap. Duh.’

Pia tilt haar hoofd op. ‘Heb je gedronken?’

Pia is mijn beste vriendin, en vroeger was ze een pur sang party girl, een veeleisende en hilarische drama queen die van de ene crisis in de andere rolde, maar toen lukte het haar om haar shit op orde te krijgen. Nu heeft ze een serieuze carrière in de foodtruckbusiness en een serieuze relatie met Aidan. Ze past zelfs op zijn hond als hij de stad uit is, zó serieus is het. Serieus, serieus, serieus. Ik ben blij voor haar – nee, dat is echt waar. Ik ken Pia al mijn hele leven, ze is zo slim en grappig en ze verdient het om gelukkig te zijn. Maar ik mis haar. Zelfs als ze er is, voelt het alsof ze er eigenlijk niet echt is. Als je me nog kunt volgen.

Nu kijkt Pia me doordringend aan. Ze is beeld- en beeldschoon, half Zwitsers, half Indiaas, met groene ogen en lang donker haar. ‘Even serieus, pop. Heb je gedronken?’

‘Nee! ... Oké, dat lieg ik. Ja, ik heb gedronken. Ik heb gedronken en achter de naaimachine gezeten.’ Ik schud de kaarten zo snel dat ze een lint vormen.

Eigenlijk was het best leuk om te doen. Terwijl ik me deels concentreerde op wat ik aan het maken was, liet ik mijn gedachten rondfladderen door mijn onderbewustzijn – ik dacht aan films en boeken en Mani – de kloothommel die me vorig jaar heeft gedumpt – en aan wat mijn grootmoeder me heeft geleerd over het knippen van patronen. En ik vroeg me af wanneer mijn vader zou bellen.

‘Angie, het is een doordeweekse avond,’ zegt Pia. Ze draagt haar versie van een kantooroutfit: skinny jeans, laarzen met hakken en een heel erg chic jasje dat... wacht eens even, dat is mijn heel erg chique jasje. ‘Moet je morgen niet voor Cornelia werken?’

‘Voor Cornelia hoef ik op dit moment niet op vol vermogen te functioneren,’ zeg ik. ‘Op geen enkel vermogen.’ Ik heb de meisjes niet verteld van mijn huidige werksituatie. ‘Leuk jasje trouwens.’

‘Dank je. Ik heb vanochtend gevraagd of ik het mocht lenen, maar toen sliep je nog.’

‘Ik denk dat ik Vic straks de rest van de lasagne ga brengen,’ zegt Coco. Vic is onze stokoude benedenbuurman, die al langer dan ik leef in het souterrain woont.

‘Goed idee, Cuckoo,’ zegt Julia.

Coco straalt. Hunkert altijd naar goedkeuring. Coco is Julia’s kleine zusje, en een ongelooflijke schat. Ze werkt als leidster op een kleuterschool, en ze doet me altijd denken aan Miss Honey uit dat boek van Roald Dahl, *Matilda*.

Ik neem een teug van mijn drankje en kijk om me heen. Hoe is het mogelijk dat ik me in een kamer vol mensen alleen voel? ‘Hoe was het op kantoor, schatten?’

‘Shit,’ zeggen Julia en Madeleine op hetzelfde moment dat Pia ‘Super!’ zegt.

‘Het project waar ik aan werk is zo saai dat ik straks nog in een spreadsheet verander,’ zegt Madeleine. Ze is een beetje een mysterie. (In raadselen gehuld. Verborgen in een paradox. Of hoe je dat dan ook zegt.) Accountant, van Chinees-Ierse komaf, intelligent, scherpe tong, doet aan hardlopen en yoga en dat soort shit. Pia heeft haar een keer beschreven als ‘leuk maar lastig’. Madeleine zingt sinds kort in een band, maar ze heeft ons nog niet één keer uitgenodigd voor een optreden. Wie wil er nou zingen in een band maar niet dat iemand je hoort zingen?

‘Jij werkt tenminste niet in een vijandige omgeving. Ik zit naast een zakkenwasser die de hele dag naar mijn tieten staart,’ zegt Julia.

‘Je hebt ook flinke airbags, laten we eerlijk wezen,’ merk ik op. Julia kijkt me met gefronste wenkbrauwen aan. Oeps. Die opmerking viel niet lekker. Ach, als je niet kunt lachen om je eigen ballonnen, waar kun je dan wel om lachen?

‘Nou, ik ben blij,’ zegt Pia. ‘De winst van SkinnyWheels Miami is in minder dan een maand tijd verdubbeld.’ SkinnyWheels is een landelijke keten van food trucks die ze een paar maanden geleden heeft opgezet. Je kent het wel: lekker eten waar je niet dik van wordt. Ik denk wel eens dat Pia onze vriendschap letterlijk heeft vervangen door een truck. Oké, een truck en een hot Engels stuk met zijn eigen huis, dus woont ze zo ongeveer bij hem. Ik kan haar moeilijk smeken om weer mijn beste vriendin te zijn. Ik ben een

grote meid. Volwassen. Wat dan ook. We zijn toch verdomme geen twaalf meer.

‘Ik ben ook blij. Mijn baas zei vandaag weer “Goed werk.” Dat is dit jaar al de tweede keer!’ Julia straalt van trots en knoeit pasta-saus op haar jasje. ‘Fuck! Alweer!’

‘Wil iemand kruidenthee?’ Madeleine gaat staan.

Ik til mijn glas op. ‘Kun je het theezakje in mijn wodka doen?’

Madeleine kijkt me aan.

‘Is dat een vernietigende blik?’ zeg ik. ‘Want die kan beter. Nu kijk je alleen alsof je last hebt van constipatie. O nee, wacht, dát is vernietigend.’

Ze negeert me.

‘En hoe was jouw dag, Coconut?’ zeg ik tegen Coco. ‘Kon je het grut een beetje in het gareel houden?’

Ze grijnst naar me, dit meisje met haar sproeten en blonde bob en ovenwanten en de wijde zwarte kleren waar ze zich altijd in verstoppt. ‘Er is op me geplast.’

‘Iemand heeft op je geplást?’ Ik zwijg even. ‘Er zijn mensen die daar goudgeld voor betalen.’

‘Teuw! Getver! Hij is vier! En het was een ongelukje. Hoop ik.’

Niemand vraagt aan mij hoe mijn dag was, en ze gaan allemaal weer verder met hun eigen ding, dus sta ik op en doe de vriezer open, waar ik altijd een extra fles Belvedere bewaar, en ik schenk mezelf nog eens drie vingers wodka in, met ijs, een schijfje komkommer en een paar korrels zeezout. Mijn vader heeft me dit drankje geleerd; we hebben het samen in de Minetta Tavern gedronken, de laatste keer dat hij in Manhattan was, ongeveer een maand geleden. Maar toen heeft hij niks over een scheiding gezegd.

Proost op mezelf.

Een paar teugen later haal ik een sigaret uit mijn pakje en die steek ik in mijn mondhoek. Ik kijk om me heen naar de meisjes, zo kalm en op hun gemak samen, zo zeker van elkaar en hun plaats in de wereld. Ik kan me niet herinneren wanneer ik me voor het laatst zo heb gevoeld. Bestaat er iets ergers dan je alleen voelen terwijl je omringd bent door je vriendinnen?

Mijn telefoon zoemt. Eindelijk! Een berichtje van Stef. *Net wakker. Even een plan bedenken. xoxo*

Zo raar dat hij zijn berichtjes altijd tekent met 'xoxo', bedenk ik terwijl ik mezelf nog een keer inschenk. Hij is toch geen Gossip Girl van negen?

'O, Angie, er is post voor je.' Julia wijst op een paar pakjes op het dressoir. 'Wat bestel jij toch de hele tijd?'

'Dingen.' Ik begin ze open te maken. Knopen uit een klein winkeltje in Savannah, een paar meter gele katoen uit een stoffenwinkel in Jersey, en een prachtige ivoorkleurige bruidsjurk uit de jaren dertig, die ik vorig weekend in een dronken bui voor tweehonderd dollar op eBay heb gekocht.

Julia's gezicht vertrekt van afgrijzen als ze de jurk ziet. 'Wauw. Wat een draak van een ding.'

Om de een of andere reden steekt me dat, al moet ik toegeven dat de schoudevullingen en de pofmouwen een mix zijn van *Anne of Green Gables* en *Dynasty*. 'Dit is schitterende kant,' snauw ik. 'En het lijfje is prachtig van snit, dus ik sloop de mouwen eraf en dan maak ik er een topje van.'

'Nou, ik wens je veel succes,' zegt Julia met een lach in haar stem, en dat irriteert me nog veel meer.

'Ik heb geen behoefte aan modeadvies van iemand die in een groen broekpak naar haar werk gaat.'

'Dat broekpak is van Macy's! En wie heeft jou trouwens tot de nieuwe Karla Lagerfeld benoemd?'

'Karl Lagerfeld, zul je bedoelen.'

'Dat weet ik! Het was een grapje.'

'Echt waar? Wat was de clou?'

'Jongens, lief zijn voor elkaar,' zegt Pia waarschuwend.

'Ik ben wel lief,' zegt Julia, 'maar Angie fladdert in een roes van wodka door een droomwereld. Ik kan me de laatste keer dat ik haar nuchter heb gezien niet eens meer herinneren.'

'Je liegt dat je barst! Ik was nuchter toen ik je vanochtend zag! Toen jij als gekloonde bankier de deur uit ging met je gekloonde broekpak en je gymtas en je laptop!'

'Oké, genoeg!' zegt Pia. 'Nu zeggen jullie allebei sorry en jullie maken het weer goed.'

Ik ga staan. 'Over m'n lijk. Ik ben weg hier.'

Ik drink mijn glas leeg, ren naar boven, trek mijn supersexy wit-

te jurkje van Isabel Marant aan, schoenen met gevaarlijk hoge hakken en mijn bont/legerjas. Snel breng ik nog een extra dikke streep zwarte eyeliner aan, en dan loop ik stampend de trap af naar de voordeur. Ik vind het heerlijk om wit te dragen. Het geeft me het gevoel dat ik schoon en puur ben, dat niets me kan raken.

Ik kan horen dat de meisjes weer gezellig met elkaar zitten te kletsen in de keuken; zonder stoorzender – zonder mij – kabbelt het gesprek voort als een beekje.

Heel even, net als ik de deur achter me dichttrek, voel ik sterk de behoefte om terug te rennen en me te verontschuldigen voor mijn dronken getreiter. Om mijn plek te vinden in de groep, om deel uit te maken van de vanzelfsprekendheid, de gezelligheid, de lol... Maar ik pas niet bij die groep. Niet echt. Mijn enige band met hen was Pia, en tegenwoordig krijg ik niet eens meer de indruk dat ze me aardig vindt. Ik vind mezelf tegenwoordig trouwens ook niet meer aardig.

Bovendien heb ik gezegd dat ik wegging. Ik moet woord houden.

In de taxi bel ik Stef. Dit keer neemt hij wel op.

‘Mijn engel. Ik weet een geheime bar, op de hoek van Tenth Avenue en Forty-sixth Street. Je gaat naar binnen bij een café dat Westies heet en dan loop je door via het rode gordijn achterin.’

Hij weet altijd de hipste plekken.

Snel check ik mijn outfit; dit jurkje is super. Kort en wit, met een vleugje punk-hipster-Parisië. Vorige week heb ik tevergeefs geprobeerd het na te maken; de mouwen lukken me niet.

Toen ik net naar New York was verhuisd heb ik trouwens werk in de mode geprobeerd te vinden. Ik heb mijn cv en foto's van de dingen die ik heb gemaakt en schetsen van een paar van mijn ontwerpen aan al mijn favoriete New Yorkse designers gestuurd. Geen reactie. Toen heb ik de hele handel aan een rits designers gestuurd die ik minder goed vind. Toen aan het derde rijtje. Enzovoort. Niemand nam zelfs maar de moeite om te reageren. Ik heb geen modeopleiding gedaan – mijn ouders wilden dat ik eerst een (ik citeer) 'normale' studie zou volgen – en ik heb nooit ervaring opgedaan met mode. Ik dacht dat ik mijn baantje voor de voedselafdeling van vorig jaar als springplank zou kunnen gebruiken, maar toen stuurde ze me de

laan uit. (Correctie: ik ben zelf weggegaan. Maar ze zou me sowieso hebben ontslagen.)

Het probleem met beginnen op de arbeidsmarkt is dat je nergens kunt beginnen. En er zijn duizenden – misschien zelfs wel tienduizenden – meisjes van tweeëntwintig die niets liever willen dan in New York in de mode werken. Meisjes die illustratietjes maken en foto's nemen en van kleren houden. Wat een cliché. Ik haat het. Ik voel me... anders. Ik kan het niet uitleggen, ik weet alleen dat het zo is.

Ik praat dus nooit over mijn geheime wens om carrière te maken in de mode. Dat is makkelijker. Stiekem iets willen en het niet krijgen is één. Daar kan ik mee omgaan, daar ben ik goed in. Maar praten over iets wat je wil, er open over zijn, het écht maken... en dat je het dan niet krijgt? God, wat ben je dan een mislukkeling. Daar kan ik totaal niet mee omgaan.

Het café, Westies, is in Hell's Kitchen, een deel van Manhattan dat ik niet goed ken, en dat past bij een dag als vandaag. Het is ijskoud en in de verlaten straten liggen bergen smerige sneeuw, zwart van het vuil. Manhattan is geen lolletje in februari.

Stefs auto staat voor de deur. Uiteraard zijn lust en zijn leven, een rode Ferrari 308 GTS. Een erg mooie auto, dat moet ik toegeven. Een beetje te opzichtig voor mij, maar hij is weg van dat ding.

Ik wandel het lege café in – langs een vette toonbank en uitgedroogde cupcakes op een smerige etagère – open de rode deur in de achtermuur, loop een trap af waar het vreemd genoeg naar kool en gist ruikt en door een gordijn van rood fluweel, en dan kom ik in een warme, donkere en kleine ruimte.

Er staat een ladder tegen een muur, waar iemand bezig is geweest met rood behang. Een handvol ronde tafeltjes, een bar met spiegels, kaarsen en de Ramones op de achtergrond. De ideale geheime bar voor op de late avond.

Stef is de enige aanwezige, en hij zit aan de bar. Hij is best leuk, maar doet mij net iets te veel aan een aap denken. Een reusachtig ego en te intens met het oogcontact. Je kent dat type wel. Hij maakt deel uit van de incrowd uit de Upper East Side, stinkend rijke kids die elkaar allemaal kennen, elkaar altijd hebben gekend en elkaar altijd zullen blijven kennen.